

Nyerges Gábor Ádám

Maga a földi pokol

- regényrészlet -

Avatatlan, külső szemlélő számára Görcsegér élete *maga a földi pokol*. Pedig ez nagy tévedés. Görcsegérnek (született Takács Katalin) ugyanis, bár valóban számos teher és probléma nyomja girhes-csontos vállait, megértő, szerető családja, nem kevés odafigyelő barátja van, akik folyton-folyvást igyekeznek, ha le nem is venni, de legalább valamelyest könnyíteni ezeket a terheket. Márpedig ez a terhelés még egy ilyen többtagú munkacsoportnak is sokszor (egyre többször) igen soknak tetszik, különösen, hogy az allegorikus súlymérték fizikája némiképp másként működik, mint az, amelyet Görcsegér amúgy bármely rémálmából felkeltve, enyhén asztmás, ziháló hadarással bármikor elcincog (azon erők eredője, amelyekkel a test a környezetére hat). Görcsegér ugyanis megértő és figyelmes környezetére legtöbbször hatványozott, exponenciálisan növekvő súllyal fejt ki nyomását. Hiszen bárhogyan is kérdezzetik, tudakolják, már eleve vigasztalóan szegény girhes lányt, minduntalan úgy érzik, hogy a törekvés hasztalan, ettől függetlenül felfüggeszthetetlen és szükségszerű, Görcsegérral tehát hiába kell szenvedni, eleve értelmetlenül, mintha csak valami csontos szélmalom volna, amin sajnálatosan nem fog a kard és egyéb lovagias praktikák sem.

Mert hogy Görcsegér szenvedélybeteg. Problémahalmazó, legalábbis közlőről figyelő, avatott szemlélői szemében az, szabályosan gyűjti és vonzza, vonzza és gyűjti az újabb és újabb, rendre túlreagált bajokat, hitelbe szorong és aggódik, bánatoskodik minden miatt, igazi ünnepontó, szegény, szegény Görcsegér. Mert hát persze, nehéz elvált szülők gyerekének lenni, de hát az apja és az anyja végülis békében mentek szét, közös megegyezéssel, s mindkét szülő azóta újra házasodott, majdnem egyforma mennyiségű időt tölthet ő is, a húga is mindkettővel, a mostohák pedig szelíd, türelmes, barátságos plusz szülők, ha úgy vesszük (úgy vették), Görcsegérnek négy szülője is van, mind szereti, figyel rá, mindent megad neki, egész kis munkacsoport áll rendelkezésre (úgy vették), még otthon is (mindkettőben) Görcsegér kis terhei megkönnyítésére, elviselhetővé tevésére. Mert hát azért a terhek és terhelések sem egyformák, az allegorikus súlyokra az speciel igaz, hogy „azonos tömegű testek különböző erősségű gravitációs terekben különböző súlyúak”. Például az, hogy a legutóbbi biosz témazárója Görcsegérnek „csak” négyes lett, míg rajta kívül a legjobbak is csak hármast kaptak, a fél osztály, amint poénkodva emlegetik is, „karót nyelt”, a Görcsegér meg itt izél a négyesével.

Szégyenkezik minden irányban, otthon persze a négyes miatt, amit a megduplázódott számú szülők „természetesen megértének”, hiszen a Kati „is csak emberből van”, ők tudják, mennyit készült rá, miközben párhuzamosan három másik (mind ötös) dolgozatra is, különórákra jár, olaszul és németül is tanul magántanártól szabadidejében, országos tanulmányi versenyekre jár, az iskolai lapban (Figyelmeztető Csengetés) is a cikkek felét ő írja. Már-már annyi a megértés, hogy ez a hülye Kati, mint nehéz felfogású, hálátlan, önző dög, még pluszban rástresszel még ettől is, tudják ők, a szakavatott szemlélők, hogy így van, még ha nem is mondja, aztán még igazuk is lesz, mikor a sokadik faggatásra végre kibukik a szög a zsákból és már mondja is, hogy ettől neki még pluszban büntudata is van. De közben előttük is büntudata van, amiért ő itt a négyes miatt hüppög (lám, már meg is indultak a könnyei), hiszen mióta csak ide jár, azzal ugratják (persze kedvesen, barátilag, csak és kizárólag azért, hogy Görcsegér végre egy kicsit „felengedjen”, „ne parázzon annyit”), hogy addig nem is egy közülük, amíg legalább egy hármast

össze nem szed, Görcsegér, ahogy azt ilyenkor kell is, sírás közben végre valahára picit elneveti magát, hogy ő bizony igazán megpróbálta, lám, ez már majdnem hármas lett, holott frászt, két ponttal maradt csak le az ötöstől. A legtöbb, amit el tudnak érni nála, annyi, hogy ne menjen oda a Sesztákhhoz (Seszták tanárnőhöz, javítják ki magukat, nehogy a Görcsegér még vissza találja mondani, hogy csak úgy per Seszták emlegették a rettegett biosztanárnőt), hogy javítót szeretne írni. Ezt persze már nehezebb magyarázni a megduplázódott szülőknek, hogy ha a Katit ennyire zavarja az a fránya négyes, meg amúgy is csak két ponttal csúszott le az ötösről, végülis miért nem kéri meg a Seszták tanárnőt, hogy javíthasson, mert hát értik ők, megduplázódott számú szülők, hogy szigorú a nő, de a Katit, úgy tudják, kifejezetten kedveli, eddig soha nem szerepelt rosszul nála, biztosan engedné a javítást. Görcsegér szemében gyűlnék már a magyarázkodó könnyek, hogy itt nem a javítás a lényeg, hanem hogy nem volt képes megfelelni és maga a jegy az év végi átlagba nyilván nem fog beleszámítani, előtte csak ötösei voltak, utána sem tervezi másképpen, plusz ha a javítóra készül (amit a fél osztály meg is kell, hogy írjon, körbe is röhögnek – s ezzel még olcsón megúszná – a geci Görcsegeret, hogy ez a négyesén akar javítani, mikor itt csak úgy röpködnek az egyesek és kettesek), kevesebb ideje jutna a töri, a magyar és a kémia témazárókra tanulni, márpedig ezekből ritkásabban írnak dolgozatot, tehát ha ezek közül hibázik egyben, annak már jóval nagyobb volna a súlya és komolyabbak a következményei. De beleszorul Görcsegérbe a magyarázkodás, mielőtt még kimondhatná, elvégre a dupla szülők biztosítják róla, hogy nem miattuk kell, nem nekik tanul a Kati, hanem saját magának, és hogy ők, tudhatja a Kati, soha sem erőltettek rá semmit, a külön nyelvórákat és a többi különórát, a Figyelmeztető Csengetést is a Kati akarta, ők akkor is nagyon szeretik, ha már nem tanul olyan jól, mint eddig tette, ez a Kati dolga, az ő döntése, az ő élete, ő tudja, hogy ettől majd valóban nem romlik-e le az év végi bioszjegye, ami majd valóban nem befolyásolja-e az egyetemi felvételijét és úgy általában a jövőjét, ők, a szülők csak igyekeznek levenni a válláról minden terhet, részükről nincs semmi nyomás, ugye tudja Kati? És Görcsegér bólogat, hogy ugye tudja és érti és igen, természetesen meg fogja írni a javítót, nem is tudja, mire gondolt, csak nem akart nevetségessé válni, de itt a dupla szülők félbeszakítják, hogy ugye nem miattuk dönt így a Kati, mert most azért eléggé úgy tűnik, hogy félreértette, amit az imént mondtak, és újra elmondják, biztos, ami biztos, hogy ez a Kati élete, a Kati előmenetele, azt kezd vele, amit akar.

És Görcsegér természetesen biztosítja őket, hogy erről szó nincs, és hogy tudja ő, hogy otthonról sosem erőszakoltak rá semmit, soha semmilyen retorzió nem érte, ha „rossz jegyet” hozott haza (nem mintha ilyen túl sűrűn előfordult volna vele), legfeljebb, de ezt már nem mondja ki, saját maga által, mikor egy-egy vékony, de annál fájdalmasabb vágással emlékeztette magát a combja belsején, hogy ez így nem mehet tovább. De persze ezzel meg önmagát biztosítja éppen, hiszen nem erről van szó, csak arról, hogy jól esett az az egy-két vágás, melyeket aztán gondosan igyekezett, amennyire tudott, begyógyítani, nehogy egyszer, mondjuk rossz pillanatban rányitva még úgy találja bárki is, hogy esetleg mégis nyomást helyezett erre a hálátlan kurva Görcsegérré, aki így végleg megkeserítené szerető és türelmes közvetlen környezete életét, valamint csalódást okozna nekik, elárulná őket és lebukna sötét titkával. Sötét titkával, miszerint a vágás a legjobb dolog az életében, ilyenkor ugyanis a hirtelen fizikai fájdalomtól pár másodpercig gondolkodásképtelenné válik, eleinte meg is szédült, csak úgy zubogott testében az endorfin, ami végre és valahára kikapcsolt minden rettegést és büntudatot, aggodalmat és koncentrációt, arcára soha máskor (és főleg senki által) nem látható, gondtalan, bágyadt-üdvözült, illékony mosolyt festett, melyről ő maga is csak véletlenül, a tükörből szerzett tudomást: pár önfeledt pillanat erejéig kikapcsolta benne a Görcsegeret.

Mert Görcsegér természetesen tudott róla, hogy Görcsegérnek hívják (mikor nincs jelen, még a barátok is), bár eleinte azt hitte, Pöcsnek, hiszen mikor először hallotta meg az elvonultában háta mögött felharsanó, majd azonnal el is fojtott kuncogást, csak a Görcs...-ig jutott az épp kuncogó (hangszín alapján Cilke mondhatta Fostóninak, de Sziránó is lehetett), melyet ő elsőre Pöcsnek hallott, és nem értett, azonban nem kellett sok idő, míg további kuncogásrészletekből egy gondos restaurátor aprólékos, finom munkájával sikerült rekonstruálnia, hogy a Görcsegér nevet kapta a keresztségben. A barátok, mikor nem kevés

unszolásra elpanaszolta nekik a nevet, olyan mértékig hitetlenkedtek és meglepődtek a hír hallatán, hogy nem is volt kérdés, maguk is így hívják őt, mikor nincs jelen, sőt nagy eséllyel akkor is, ha jelen van, csak mivel kedvesek és tapintatosak, nem mondják ki, az egyszem Ildi kivételével, aki egyik alkalommal Kati helyett véletlenül Gö... megszólítással kezdte a nyelvtanházi kölcsönkérésében kulminálódó mondatot, csak időben, azaz kicsit késve észbekapott, elnézést kért, és nekikezdett újra, immáron Katival, de egyszersmind meg is fejelve a dolgot a kémialeckével is.

És akkor még a fiúkról, azaz a fiúk hiányáról nem is esett szó, valamint a Görcsegér rendre (megkérdőjelezhetetlen tekintélyű) felsőbbéves szerkesztők és őket is felügyelő tanárszerkesztők által rendre átírt cikkeiről, melyekbe aztán ezek a megkérdőjelezhetetlen tekintélyű felsőbbéves szerkesztők és őket is felügyelő tanárszerkesztők nem is értették, hogy kerülhettek helyenként tartalmi, máskor helyesírási vagy stiláris hibák és tévesztések, elvégre a cikkeit Görcsegér mindig több tucatszor (nota bene: görcsösen) át- és átnézve, újra és újra (és újra) átjavíttatta, hibátlanul adta le, amit a megkérdőjelezhetetlen tekintélyű felsőbbéves szerkesztők és őket is felügyelő tanárszerkesztők ugyan soha nem is tagadtak, másfelől, mivel „az mégiscsak elképzelhetetlen”, hogy az ő „apró és szükséges javításai, korrekcióik”, mondhatni „tanító, segítő szándékú egyengetésük” által kerülhettek volna hibák a szövegekbe, mindig megmagyarázhatatlan eredetűek maradtak.

A vágással fel kellett hagynia, örülhetett, hogy nagy és feltűnő nyomok nem maradtak, de ezt, belátta, nem teheti meg ennyi gondoskodó és szerető, rá számító és őt segítő emberrel, hogy ilyen hálátlanul nyomorítgatja, sanyargatja magát (tehát, hogy bármily csekély is, de észrevehető nyoma maradjon, tehát tulajdon testén, mint valami élő reklámfelületen viselje hálátlansága és szerető, gondoskodó közege elárulásának esetleges bizonyítékait), ráállt a hajtépésre. Azt sem nagy csomókban vagy hisztérikusan, csak pár szálat innen is, onnan is kiszakítva, ha már végképp elviselhetetlennek érezte fejében a megértés, szeretet és türelem sokszólamú, kakofón zúgását.

És ahogy egyre több szálszakításra volt szükség, úgy vált egyre görcsösebbé maga Görcsegér is, amit sajnálatosan szerettei előtt is nehezen tudott leplezni.

Most is, mikor a német különóra után, bár fizikából és angolból is készülnie kellett volna, engedélyezett magának egy kis szabadidőt, hogy Mónival találkozzon, akit, a telefonból úgy hallatszott legalábbis, valami nagyon felzaklatott, csalódást kellett okoznia. Móni épphogy csak belekezdett ugyanis, hogy a Kuka, mikor visszaadta a füzetét, láthatóan nagy erőt véve félbeszakította magát és megkérdezte, hogy Katinak mi baja. Semmi, rázta a fejét Görcsegér. De tényleg, ne szórakozzon már, elég csak ránézni, mondja már. Semmi, tényleg, rimánkodott Kati egy felkészületlen felelő átlátszó, hazug gesztusaival. Na jó, de nem hiszi el, függesztette föl a vallatást (szigorúan, mint jelezte is, átmenetileg) Móni, folytatva, hogy ő nem érti, mi volt ez, visszaadta a füzetét, majd közölte vele, hogy szerelmes belé. Kati láthatóan meglepődött, de sietett leszögezni, hogy nem a Móniba való szerelmesnek levés ténye lepi meg, hiszen már mióta mondogatja a Móninak, hogy ő igenis egy helyes, jófej csajszi, aki vele is tök megértő és figyelmes és kedves, olyan nincs, hogy a sok fasz fiúból ezt egy se vegye észre, de ha meg mégis, akkor elmehetnek a francba, nemcsak az osztályból lehet pasizni, ha ezek olyan idióták, hogy nem veszik észre, milyen csodálatos is a Móni, találni fog előbb-utóbb minden ujjára mást. Szóval csak azon van meglepve, hogy pont a Kuka, meg hogy így közli. Hát igen, Móni is először azt hitte, hogy csak vicc, de nem, semmi röhögés vagy ilyen, csak ott áll előtte, míg ők a padon ülnek az Ildivel (ezek szerint erre utalt az Ildi levele, mikor hazaért, miszerint: „LÁTTAD, MI VOLT MA A PADUNKNÁL? ÁÁÁÁ, KUKA, SZAKADOK :DDDD”, de ő csak visszaírta, hogy: „nem, mi volt?”, válasz nem jött), csak áll ott, és néz. Hát mit lehet erre mondani? Kati bólogatott, hogy nem tudja. Na és mit mondott Móni? Hát mit mondott volna, nem is tudja már, olyan zavarban volt, most képzelje el a Kati a helyzetet. Kati bölintott, hogy képzeli, el is kuncorodott, de gyorsan sietett leszögezni, hogy csak együttérzőleg kuncog, nem kineveti Mónit, sajnálja, vagy hát nem is tudja, ilyenkor mit lehet mondani. Sajnáljam?, kérdezte ravasz félmosollyal, de most Móni sietett leszögezni, hogy nem tudja, azért ez nem így megy, hogy tetszik egy fiúnak, és akkor ő erre rögtön ugorjon, azért ebbe talán neki is lenne némi beleszólása, mármint hogy neki is tetszik-e a Kuka. Akarod mondani, hogy viszontszereted-e, kuncorá-

szott tovább Kati, de Móni láthatólag nem tartotta olyan viccesnek a dolgot, így elnézést cincogott, és nem feszítette tovább a húrt. Na, de mi baja van Katinak, kérdezte a korábinál eggyel türelmetlenebb számonkéréssel Móni, mondtam már, hogy semmi, hazudta egyre türelmetlenebb készületlen felelőként Kati. Mondott még valamit?, érdeklődött. Hát ez az, hogy semmit, csak ott állt, és nézett, a köcsög Ildi meg épphogy csak ki nem pukkadta a röhögéstől, persze elfojtotta, de képzelheti a Kati (képzelte), tudja ő is, milyen az, amikor az Ildi megpróbál nem röhögni (Kati tudta, milyen az, így járt minden alkalommal, ha Ildi társaságában Görcsegéreként hivatkozott magára). De végülis mondtál valamit, faggatta Mónit. Ja, valamit biztosan, de nem emlékszem már, tök ciki volt, érted. Görcsegér értette. Asszem, azt, hogy oké (Móni elröhögte magát, ezt felhatalmazásnak véve, kis fáziskéséssel Görcsegér is). Erre az Ildi, az az idióta (Móni kitartotta a röhögést, hogy egyértelmű legyen, szeretettel szidja Ildit, voltaképpen ennél meghittebben nem is emlegethetné, ezzel a maga részéről el is döntve a hónapok óta kimondatlanul is négy-öt fős baráti körük közt gomolygó kérdést, miszerint kinek ki a legjobb barátnője), az a kis szemét benyögi, hogy na és akkor most mi lesz. Erre úgy néz rá a Kuka, mint aki eddig észre se vette, hogy ott van, lehet, hogy tényleg észre se vette, elvigyorodik, és megrántja a vállát (kétszer!), mint egy óvodás. Én meg, érted, nem röhöggetek, mert akkor már leesett, hogy nem poén, megsérteni meg nem akartam, de hát azt hittem, ott helyben megdöglök a röhöghetnéktől, és akkor ez a buzi Ildi még rátesz egy lapáttal. Hát még a Kuka, próbált tromfolni Görcsegér is, kétségbeesett igyekvéssel, hátha ettől legalább ő is valamennyire ilyen szeretettel, röhögve emlegetett idióta, kis szemét és buzi lehetne, nem csak mindig homlokráncolva és gondterhelt sóhajttással kísért Gö... jaj, bocs, Kati. Á!, Móni hirtelen nem is tudja, hogy minősítse, látszik, hogy keresi a szavakat. Tényleg olyan fura ez a gyerek. Szeret, bazmeg, eddig beszéltünk, ha négy mondatot, már lehet, hogy az is túlzás. Na és mit mondott arra, hogy mi lesz? Semmit, röhgicsélt mint egy dedós, meg vonogatta a vállát, aztán még állt ott egy darabig, és nézett. Aztán sarkon fordult, visszament, és leült a padjához.

De látom, hogy van valami bajod, mondd már el. Megint „Ő”? kérdezte immáron ellentmondást nem tűrően Móni a pasi-témakörös nézésével. Nem, dehogyis, jézusom, ciripelte egy frászt kapott tücsök hangján Kati, el is szégyellve magát, hogy mikor a Móninak, bár még nem tudják ugyebár, hogy ez inkább jó vagy rossz hír, végre lett egy izgi pasi-ügye, itt egyáltalán fölmerülhet a lehetőség, hogy arról a valakiről beszéljenek *ezek után*, aki neki csak a távolból, örök elérhetetlenül tetszik. Elvégre ő, illetve ő *csak* a Görcsegér. Innen már nincs más hátra, tényleg muszáj elmondani, hogy mi van (vagy hát az egyiket a rengetegből), mert különben még úgy tűnik, hogy már megint (már megint!, hiszen már többször is visszaélt barátnői türelmével a miatta való kesergéssel) „Ő” róla van szó, az elérhetetlen, titokzatos pasiról, aki miatt csak melleleg szakad meg a szíve, hiszen sosem fog neki egy cseppet sem tetszeni – mondani sem kell, hogy „Ő” is Görcsegérnek hívja a háta mögött, erről is tud, már igen régóta. Na, nyögd már ki, én se érek rá egész nap, mondja a Móni, és Görcsegér tudja, hogy csak félig viccel, elvégre valóban elég sok idő elment a Kuka-dolog megtárgyalására (amire még várhatóan vissza is fognak térni, elemző jelleggel, ha végre valahára kinyögte, hogy most épp mi baja), neki meg még csomót kell tanulnia, most már úgy tűnik, éjszaka is, ha ez még sokáig tart, márpedig amíg itt tököl, hogy épp melyik problémát szedje elő, csak feleslegben pörög a Móni türelme, mint egy extra drága taxióra.

A Seszták, vallja be. Vérciki. Móni arcán a szabályos fizikai fájdalmat okozó önmegtartóztatás vet keneteljes, együttérzőre hangolt árnyakat, Görcsegér tudja, hogy már a név említésével fölhúzta megértő és figyelmes barátnőjét, elvégre már múltkor is mennyit vigasztalgatta őt, mikor négyest kapott, most vélhetően, ha nem volna ilyen türelmes, szelíd és jólelkű, már rég fölszakadt volna Móniból, amit ténylegesen érez, hogy na elmegy a Gö... a Kati a bús picsába, hogy neki most komolyan már megint és még mindig ez a problémája, holott már múltkor is végighallgatta, és még meg is vigasztalta. És valóban, Görcsegért már el is öntötte a büntudat, hogy hiszen a Móni így tök hiába foglalkozott vele a múltkor is legalább fél órát, miután megvallotta neki, hogy muszáj mégis javítania, mert úgy érzi, persze tudja közben, hogy ez az ő saját hülyesége, hiszen soha senki nem terelte ebbe az irányba, de ő valamiért mégis úgy érzi, hogy muszáj javítót írnia. és csak azért mondja a Móninak, hogy ne haragudjon rá és ne utálja, amiért ennyire

stréber, és hogy ő úgy érzi, hogy mindenki utálja, és neki minden irányba csak meg kell felelnie, de mindenki mást vár el tőle (itt már rázza a zokogás, lángvörös az arca, ez Mónit láthatóan feszélyezi), képzelje a Móni, ezt még nem is mondta neki, hogy a dolgozat kiosztása után a szünetben odament hozzá a Seszták, és megkérdezte (itt pár liter könny gyors lenyelése és egy kétségbeesett, fuldoklóan náthás szipákolás szakította félbe a Görcsegérből ritkán, de akkor nagy, sodró erővel felszakadó, zaklatott vallomások egyikét), megkérdezte tőle, hogy nincs-e otthon valami baj, érti a Móni, érti, hogy mit jelent ez, hogy mintha erről az otthoniak tehetnének, mert hogy mostanában látja rajta a Seszták, hogy egyre feszültebb, úgy rágörcs... (itt egy pillanatra tétován elcsuklott a hangja, de, lesz ami lesz, eldöntötte, végigmondja direkt ezzel a szóval) *rágörcsöl* a dolgokra (Móni egy Ildiéinél sokkal elegánsabban elfojtott röhögést zabolázott meg ezen a ponton), és most ez a négyes is, hogy aggódik érte, és ugye, ha bármi gond lenne otthon, elmondaná. Szóval ő most gyanúba keverte a családját, és a Seszták azt hiszi, hogy ő valami lelkileg megtört idegromcs, akit ostorral vernek otthon, ha nem tanul, és ő nem tudja, hogyan győzze meg a Sesztákot, mert ha az ellenkezőjét bizonygatja, az csak még gyanúsabb, és nézzen rá a Móni, hát micsoda egy idegbeteg ő (harsogó orrfújás általi cezúra ezen a ponton), nem bírja abbahagyni a bőgést (és valóban, Görcsegér ekkorra már hisztérikusan csuklott és rázkódott, mint aki bármelyik pillanatban rohamot kaphat – ezt konstataulta Móni is egyre kényelmetlenebbül érezve magát), pedig erről és mindenről, ami vele kapcsolatos, csakis ő, ő tehet, mert ő egy ilyen rohadt, szar Gö... *GÖRCSEGÉRI!*, visította olyan hangerővel, hogy a parkban, ahol akkor ültek, az odáig egyre többször, fintorogva feléjük pislantó többi parkjáró, egyszerűen hirtelen feleszmélt, és tekintetét a fénysebességnél is gyorsabban elfordítva, afféle ridegen továbbhaladó sebességgel, aggódalmasan megindult a szélrózsa minden irányába).

És erre a vállalhatatlan patáliára a Móni, amit Görcsegér sosem felejt el neki, mert Görcsegérnek bizony, még ha ez nem is kölcsönös, azóta végképp a Móni a legjobb barátnője, nem föl pattant és otthagya, ahogy érdemelte volna, ahogy mindenkitől megérdemelne ő, a bukott stréber, nem, ellenkezőleg, Móni ottmaradt, és vigasztalni kezdte. Nevezetesen, hogy ő Móni úgy véli, hogy ezek nem is akkora problémák, nem ért egyet vele ezekben a dolgokban, kit érdekel egy négyes (és ezt alátámasztandó, látszott rajta, hogy például őt sem különösebben), a Seszták meg biztos nem úgy gondolta, vagy ha igen, már elfelejtette, ettől még senki nem fog semmi rosszat gondolni sem a Katiról sem a családjáról, mindenki tudja, hogy ő, Kati mennyit gürizik, és hogy ettől ilyen, hogy is mondja, ideges, meg, igen, ez az, zaklatott, de ez mondjuk annyiban valóban az ő hibája, hogy miért kell minden ennyit gö... izé, rugózni, Kati magának gyártja a problémákat, ez nem azt jelenti, hogy nincsenek neki igazi és komoly dolgai, de hát mindenkinek annyi baja van, csak nem mindenki fordul ennyire magába, meg érdemes jobban odafigyelni másokra is, nem mindig csak befelé, hogy ő Kati így, ő Kati úgy, ettől van ez a fene nagy bűntudata meg szégyene, hogy voltaképp mindig csak magával van elfoglalva, most is például (*már megint*, mormogta eggyel halkabban, míg Görcsegér sűrűn bőlogatva hangosakat szipogott) kinek a problémáján megy a drámázás, hát persze, a Katién, holott például őneki is sok a gondja, most nem azért mondja, nem kell róla beszélni, ma csak vele, Kati val foglalkoznak, csak úgy megjegyzi, hogy lám, így is lehet, hogy egy kicsit a másokra is figyelünk, hátrébb lépünk egyet, és onnan nézve már ugye, hogy nem is akkora a baj (melyik?, villant át hirtelen Görcsegér agyán, de már a gondolattól is elszégyellte magát, hiszen most is pont ellenkezőleg viselkedik, mint ahogy a Móni mondja, pedig tök igaza van), meg ha mérlegre tesszük, hogy mennyi jó is van az életében, mint a család, meg a barátai (Görcsegér már úgy bőlogat, hogy majd leesik a feje a helyéről), meg az a rengeteg ötöse, komolyan, a Kati ötöseit csak ha a harmadát nekiadnák, ő speciel abból már ellené ballagásig, pedig éppenséggel ő sem tanul rosszul, szóval ha a Kati nem mindig csak a rossz dolgokra koncentrálna, akkor lám, nem volna semmi baja, és nem folyton csak panaszkodna, és nem is utá..., izé, és akkor, hogy is mondja, a többiek is jobban

kedvelnék, nemcsak ők, a barátai, mert nemcsak mindig ezt a negatív kisugárzást látnák belőle, hiszen te sokkal több vagy ennél, te is tudod jól, Kati. Görcsegérnek már nyilallt a nyaka, olyan amplitúdóval bólogatott, de erre azért még külön bölintott egyet, hogy igen, valóban, a Móninak tök igaza van. Ne haragudj, suttogta smirgliszáraz torokkal.

Tudta ő is, hogy ezt a tortúrát juttatta eszébe újra Móninak a Seszták nevét kiejtve, amit egyszer már korábban is kiállt miatta. Pedig akkor még meg is kérdezte vagy tízszer a Móni, hogy ugye, akkor most már rendben van a Kati, és nincs baj, tényleg? De tényleg? De ugye biztos, és alig bírta meggyőzni barátónójét arról, hogy persze, tényleg, és ezzel most már valóban minden probléma végleg megoldódott, úgy fölzaklatta magát aggodalmában a szegény Móni, hogy alig bírta (könnyeit szárogatva) felvidítani szegény lányt, akinek így elszarta a délutánját. És most azt hiheti a Móni, ez a szent, akinek tényleg nem tudható, honnan van őhozá ilyen angyali türelme, hogy épp készülne előlről kezdeni, és hát tényleg erre készül, mert látszik a Móni tekintetén (meg ahogy ilyenkor meg-megrándul az orrcimpája), hogy most már tényleg nem bújhat ki a válaszadás alól, és nincs mese, muszáj elmondania, hogy mi baja van. Úgy hadar, mint a motolla, hogy éreztesse Mónival, mindjárt túllesznek rajta, és folytathatják a Kukáról: a következő Figyelmeztetőben a tanárinterjút neki kellett csinálni, és mit ad isten, pont a Sesztákkal, képzelheti Móni (aki valószínűleg épp képzelet, látszik is abból, ahogy a szemét forgatja), milyen ciki volt a múltkori után (a múltkori szöbáhozása eredményeképp Móni egy jelentőset sóhajt), és az interjúban a Hámori, az egyik tanárszerkesztő (Móni dobolói ujjai azt mondják közben, hogy igen, tudja, melyik a Hámori, na, mondja már, gyerünk) átírt egy részt, most mindegy is, mit és mire (Móni bölint, hogy tényleg mindegy), a lényeg, hogy amikor odaadta a Sesztáknak a példányt, hát, végülis nem szólt semmit, de olyan furán nézett rá, mert már a cím sem az volt, amit együtt kitaláltak, és a nevében is maradt egy helyesírási hiba, Sestáknak írták, és ő ugyan mondta, hogy ezt ő nem így adta le, nem az ő hibája, de a Seszták csak olyan furán bólogatott, mint aki el is hiszi meg nem is, azt meg mégsem mondhatja meg, hogy a Hámori írta át a cikkét, nem árulkodhat a tanárára, így viszont mi van, ha ettől a Sesztákban csak megerősödik ez a hülyeség, hogy esetleg mégis arról van szó, amit a múltkor...

Ne haragudj, de itt muszáj, hogy félbeszakítsalak. Én elhiszem, vagy, hogy mondjam, megértem, hogy te ezeket a dolgokat így éled meg, ilyen jelentősnek, vagy, hogy is mondjam, komolyaknak, de azért azt neked is be kell látnod, Kati, hogy az, hogy valaki hogy néz rád, meg hogy bólogat... Szóval érted, ezt nagy eséllyel csak te képzeled. És megint ugyanott tartunk, mint a múltkor is. De nem akarom ismételni magamat, mert láthatóan nem érdekel, amit mondok, és feleslegesen meg nem akarom – de nem, nem, félreértesz, cincogta közbe a Görcsegér, nem sok hatással.

Alig bírta visszaterelni a szót Kukára, és meggyőzni a Mónit, hogy valóban, belátja, ez csak egy kis csip-csup hülyeség, amit ő fúj fel, nem is akarta volna elmondani, csak hát annyit kérdezte a Móni, hogy mi baja (bocsánat, nem akartalak terrorizálni azzal, hogy érdekel, mi van veled, készült kitörni a sértődés Móniból, ezt is csak épphogy sikerült visszagyömöszölni, hogy nem, nem, nem úgy értette, és nagyon hálás neki, és ez neki rengeteget jelent, hogy a Móni így odafigyel rá, mi is lenne ővele nélküle). De nagy nehezen azért sikerült legalább színleg megegyezniük abban, hogy nincs semmi baj, bár Móni ezt láthatóan nem hitte el, és párszor, miközben már a Kuka- esetet elemezgették, vissza is tért rá, hogy érzi ő, meg tudja is, hogy a Kati most is csak ráhagyta a dolgot, és hogy „ez még biztos elő fog kerülni majd párszor”, de végül Móni nagy nehezen megnyugodott, a beszélgetés végére egészen jó kedvre is derült, nagy nehezen megvigasztalódott. Olyannyira, hogy őszintén meg is vallotta Görcsegérnek, hogy azért reméli, tudja a Kati, hogy ő nagyon szereti, de ennyi türelem nem tudja, honnan teremhet benne hozzá, aki miatt folyton csak aggódni kell, és ő a maga részéről már lassan, de biztosan kezd beleőrülni ebbe, hogy a Katit mindig féltetni kell, meg aggódni miatta, ez így kibírhatatlan, de oké, igen, oké,

jó, persze, elhiszi, hogy akkor most *kivételesen* tényleg végre nincs nagy baj. Nincs baj, oké, na, örülök, hogy végre valami pozitívát is ki lehet csikarni belőled.

Kukával meg majd meglátják, mi lesz, és majd még megbeszéljük a részleteket és fejleményeket is, amint lesznek, de ahogy teltek-múltak a hetek, azok a nyavalyás fejlemények csak nem akartak lenni. Kuka a maga részéről minden fontos közlendőt elmondott, más momentán és a későbbiekben sem jutott eszébe ebben a témakörben, aztán pár hét, de lehet, hogy hónap múlva, ahogy egyik felhő helyére úszik a másik, Móniból is átszeretett egy második csajba, akitől sajnálatosan még füzetet kérni sem volt mód, valamint odamenni sem akart hozzá, mégiscsak eggyel fölötte jár, hogy venné már ki magát. De nem is baj, gondolta Kuka, francnak se kell ez a sok macera a szerelemmel, így sokkal egyszerűbb. Móninál se jöttek tehát a fejlemények, ahogy Görcsegérnél se. Legfeljebb annyi, hogy a hajtépésről is leszokott, elvégre ilyen önző rohadék senki sem lehet, múltkor az anyja meglátta, és felsikított, hogy a Kati meg van-e őrlve, mit tépdesi a haját. Véletlen volt, mentette Görcsegér a menthetlent, volt egy ilyen fura érzése, hogy beleakadt valami, attól félt, hogy rámászott egy pók, csak azért. Az anyja pont olyan furcsán bólogatott (még hetekig), mint a Seszták. Hát megéri az a kevéske, eleve csak pár másodpercig tartó endorfin ezért, hogy mindenki mindig ő miatta aggódjon és szomorkodjon? Ilyen önző rohadék senki sem lehet, ismételte meg, és végleg leállt ezzel is, úgysem ártana jobban koncentrálnia a tanulásra, nehogy megint úgy járjon – de itt megálljt parancsolt a gondolatfolyamnak, újabban nem engedte magát egy bizonyos mértéken felül rettegni, lévén rettegett a rettegés következményeitől. Ha pedig mégis rátört a csillapíthatatlan, torokszorító, végtagszibasztó, izomrángató, gyomorfölkavaró, izzasztó és szájjüregszárító, szem sarkában legördülés előtt könnyfátylat billegetető, megállíthatatlan szorongásroham, erőt vett magán, és eltette későbbre. Majd tanulás után, mondta ki hangosan, parancsolólag, engedésre bírva (elképzelve valamiféle allegorikus súlytalanságot) megfeszült, girhes-csontos vállait, kihúzva magát a székekben, felszelve a fejét, megkönnyebbülve, hogy lám, a Móninak ténylegesen tök igaza volt, azóta annyira nem is utá..., izé, jobban kedvelik a többiek is – talán.

Merthogy avatatlan, külső szemlélő számára Görcsegér élete ugyan lehet, hogy *maga a földi pokol* volt, de ez valóban nagy tévedés. Oda ekkoriban inkább már csak visszavágyott, reménytelenül és engesztelhetetlenül – de persze szigorúan csak tanulás után.